(గత సంచిక తరువాయి)

"**రండి** ఆ రెస్టారెంట్లో డిన్నరు తిందాం. బైట కూర్చుంటే, సూర్యాస్తమయం చూడొచ్చు" ముందుకు దారి తీసింది. ప్రియ.

రెస్టారెంటు చుట్టూ ఆరు బైట టేబుల్స్ వేశారు. అక్కడనుండి వ్యూ చాలా బాగుంది. దూరంగా కొండలు, పచ్చని చెట్లు.

"వుడ్ యు లైక్ టు ఆర్డర్ సమ్ డ్రింక్స్" వెయిట్రెస్ వచ్చి అడిగింది.

"నాకు కోక్" చెప్పింది రాజి.

"కోక్ లేదు ఏమీ లేదు. ఇవాళ్ళంతా నా ఇష్టం. వి విల్ హావ్ సమ్ వైట్ వైన్. ఏమి ఛాయస్‌లు ఉన్నాయి?" అడిగింది ప్రియ.

"బాబోయ్ వైనా? నా కొద్దు నాకొద్దు" కంగారుగా ఆపింది రాజి.

"నేనెప్పుడూ తాగలేదు"

"అరే అందుకేనోయ్ మనం అందరం ఇన్నాళ్ళకు కలిశాం. మన గురించి మనం ఆలోచిస్తున్నాం. లెట్స్ సెలబ్రేట్"

వైన్ పేరు చెప్పి బాటిల్ తీసుకు రమ్మంది ప్రియ.

"నన్ను చంపకు. తాగి పిచ్చి పిచ్చిగా వాగుతానేమో" రాజి కంగారు చూసి గట్టిగా నవ్వేసింది ప్రియ.

"అలాగా! చూద్దాం. ఎప్పుడూ నిదానంగా ఉండే రాజి తాగేసి ఏమి చేస్తుందో? ఎవరినన్నా తిడుతుందో, కొడుతుందో చూడాలి."

"హు నీకు తమాషాగా ఉందా? అనిత నువ్వైనా చెప్పు."

"నాకు ఎప్పటినుండో క్యూరియాసిటీ ఉంది. ఇన్నాళ్ళకు తీర్చుకుంటున్నా" కుర్చీలో వెనక్కి వాలుతూ చెప్పింది అనిత.

"సినిమాలు చూసి అతిగా ఊహించుకోకు రాజి. ఏమవ్వదు. అయినా మనమేమయినా విపరీతంగా తాగేస్తున్నామా? ఒక్క గ్లాస్ అంతేకదా" అన్నది ప్రియ.

"అంటే.... వేణు తాగి వచ్చిన రోజు... నాతో.." చెప్పలేక ఆగిపోయింది రాజి.

రాజి చెయ్యి మీద చెయ్యి వేసి నొక్కింది అనిత.

వెయిట్రెస్ వచ్చి మూడు గ్లాసుల్లో పోసి, అపిటైజర్లు కూడా టేబుల్ మీద పెట్టి వెళ్ళింది.

"ఛీర్స్ - ఒక అద్భుతమైన స్నేహానికి" గ్లాస్ పైకి ఎత్తి చెప్పింది ప్రియ.

మొహం చిట్లించుకుని ఒక్క చిన్న గుటక వేసింది రాజి.

"ఎలా ఉంది రాజు?" అడిగింది అనిత.

"బాగానే ఉంది. తియ్యగా కొంచెం వగరుగా.."

నవ్వేసింది ప్రియ.

రెస్టారెంట్లో మ్యూజిక్ బాండ్ ఏదో వినిపిస్తుంది. రెండు రోజుల్నుండి సీరియస్‌గా మాట్లాడుకుంటూ ఉన్న వాళ్ళ ముగ్గురికి, ఈ సాయం సంధ్యలో ఏ ఆలోచనలు లేకుండా, రిలాక్స్‌డ్‌గా కూర్చుని, కబుర్లు చెప్పుకోవటం చాలా ప్రశాంతతను ఇచ్చిమి.

"ఈ ఫిష్ చాలా టేస్టీగా ఉంది" తింటూ అన్నది ప్రియ.

"లోకల్ ఫ్రెష్‌గా దొరుకుతాయేమో కదా. హ్యాపీగా ఇలాంటి చోట రిటైర్ అయితే ఎంత బాగుంటుందో కదా! ప్రశాంతమైన వాతావరణం. లోకల్‌గా పండించే కూరగాయలు" ప్రేమగా అన్నది అనిత.

"ఒకసారి వెన్నెలను తీసుకురావాలి ఇక్కడికి. లేక్ దగ్గర బాగా ఎంజాయ్ చేస్తుంది."

"వెన్నెలను కలవాలని ఉంది అనిత, ఈసారి నువ్వు అక్క దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు నీతో కూడా రావచ్చా?" అడిగింది రాజి.

"తప్పకుండా, నేను వేరే అపార్టుమెంటు తీసుకున్న తరవాత, సెలవులకు నా దగ్గరకు వచ్చి ఉండమని చెపుతాను అక్కకు. మళ్ళా అందరం కలుసుకోవచ్చు."

కాసేపు మ్యూజిక్ వింటూ, నిదానంగా డిన్నరు ఎంజాయ్ చేశారు ముగ్గురూ.

"ఎందుకు భగవంతుడు సరైన జోడిని కలపడు? ఎందుకిన్ని ప్రాబ్లమ్స్ పెడతాడు. సరైన వాళ్ళతో జీవితం కుదిరితే, అంతా సంతోషంగా ఉంటారు కదా?"

అనిత మనస్సులో ఏళ్ళ తరబడి పేరుకుపోయిన బాధ ఆ ప్రశ్నలో ప్రతిఫలించింది.

కాసేపు మౌనంగా ఉన్నారు అందరూ.

"నిజంగా దేవుడే కలపటం, విడగొట్టటం చేస్తున్నాడా? లేక అన్నిటికి దేవుడిపై నెట్టటం మన పలాయనవాదమా?" సూటిగా ప్రశ్నించింది ప్రియ.

అర్థం కానట్లు చూశారు రాజి, అనిత.

"రండి ఇంక వెళదాం. ఇంటికి వెళ్ళేదాక ఆలోచించండి సమాధానం" బిల్ ఒపే చేస్ లేస్తూ అన్నది ప్రియ.

ఇంటికి వెళ్ళేదాకా ఏమీ మాట్లాడలేదు అనిత. కారులో కూడా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లుగానే కళ్ళు మూసుకుని కూర్చుంది ప్రియ డ్రైవ్ చేస్తుంటే.

అందరూ బట్టలు మార్చుకుని వరండాలోకి వచ్చికూర్చున్నారు. కీచురాళ్ళు చప్పుడు తప్ప అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

"స్టీవ్‌తోమాట్లాడుతావా అనిత."

పక్కన బాంబు పడినా అంతగా ఉలిక్కిపడేది కాదేమో అనిత. ఆ చిన్న ప్రశ్న అనిత జీవిత గమనాన్ని మార్చేస్తుందని అడిగిన ప్రియకు కూడా ఆ క్షణంలో తెలియలేదు.

ఏమీ మాట్లాడకుండా, లేచి బైట లాన్‌లో ఉన్న చెక్క బల్లపై కూర్చుంది అనిత.

ఎందుకు స్టీవ్ పేరు వినగానే ఇంత అలజడి. క్యాజువల్‌గానే ఉండాలి తను. అసలు నాతో మాట్లాడతాడా? పెళ్ళి అయిందా? తను సంతోషంగా ఉండాలి. అంతే. జీవితంలో ఎన్ని ఆటుపోట్లు ఎదురైనా తన కళ్ళలో నవ్వు అలాగే ఉండాలి. అయినా ఇలా ఆలోచిస్తుందేంటి తను.

భుజం మీద చెయ్యి పడటంతో ఉలిక్కిపడింది అనిత.

"నీకు మాట్లాడటం ఇష్టం లేకపోతే వద్దులే అనిత. నిన్ను అప్‌సెట్ చెయ్యటం నా ఉద్దేశం కాదు."

"ఛఛ అదేమీ కాదు ప్రియ. మన స్నేహితులందరిని కలుస్తున్నాను. తనూ అంతే. ఇన్నేళ్ళ తరవాత తను నాతో మాట్లాడతాడా, నేను సరిగ్గా మాట్లాడగలనా? తన డీటైల్స్ ఏమీ చెప్పలేదు నువ్వు. ఎక్కడుంటున్నాడు?"

"నేను కూడా స్టీవ్‌ను పోయిన సంవత్సరమే కలిశాను. మిగతా డీటైల్స్ తననే అడుగు. మీ ఇద్దరి మధ్య మంచి స్నేహం ఉండేది అనిత. మాట్లాడు. ఇదిగో నెంబరు మేము లోపలికి వెళతాం. వరండాలో కూర్చుని మాట్లాడు. ఈ చీకట్లో వద్దు" అంటూ అనిత ఫోన్‌లో నెంబరు ఫీడ్ చేసి లోపలికి వెళ్ళింది ప్రియ.

చేతిలో ఫోను వైపు చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది కాసేపు. తర్కించుకోవటం కూడా చేతకావటం లేదు.

గట్టిగా ఊపిరి వదిలి ఫోన్ చేసింది అనిత. రింగవుతుంది ఎవ్వరూ ఎత్తలేదు. నాలుగు రింగుల తరవాత ఫోన్ కట్ చేసింది.

ఎక్కడున్నాడో? నిద్రపోతున్నాడేమో? భార్యతో ఉన్నాడేమో? ఈ కొత్త నెంబరు ఎవరిదో అని తియ్యలేదేమో? లక్ష అనుమానాలు.

ఫోను మోగింది. స్టీవ్

"హల్లో స్టీవ్. హౌ ఆర్యూ?" ఫోన్ ఎత్తుతూనే పలుకరించింది అనిత. కొన్ని క్షణాల మౌనం "మే ఐనో హూ ఈజ్ దిస్"

కాస్త ఏడిపిద్దామా అన్న ఆలోచనను ఆపుకుంది.

అనిత మౌనంగా ఉండటంతో, మళ్ళీ స్టీవ్ "అనిత?" గొంతులో తడబాటు.

గుర్తుపడతాడని అస్సలు అనుకోలేదు. గుండె గొంతుకు అడ్డం పడి మాట పెగల్లేదు. గుండెలోని చెమ్మ కంటిదాకా చేరనివ్వకూడదన్న విశ్వ ప్రయత్నం మధ్య "...ఊఁ..." అంది.

కొద్ది క్షణాలు మౌనం - గొంతు సవరించుకున్న ధ్వని.

"హాయ్ నీతూ! ఎలా ఉన్నావ్?"

"బాగానే ఉన్నాను. నేను చికాగోలో ఉంటున్నాను ఇప్పుడు. ఒక పాప. అక్క దగ్గర ఉంటుంది. నీ విషయాలు చెప్పు. ఎక్కడుంటున్నావు? ఏం చేస్తున్నావు? మీ పేరెంట్సు బాగున్నారా? లిండా ఎలా ఉంది?"

కంగారు, తడబాటు కప్పి పుచ్చుకోటానికి ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది.

"కాలిఫోర్నియాలో, బే ఏరియాలో ఉంటున్నాను. డాడ్, మామ్ ఇద్దరూ చనిపోయారు."

"ఐ యామ్ సో సారీ స్టీవ్. దే వర్ వెరి నైస్ కపుల్" అన్నది.

కాలం స్థంభించిందో లేక పరుగులు తీసిందో తెలియదు.

పదిహేనేళ్ళ క్రితపు జ్ఞాపకాల పుప్పొడి అద్దుకుని మరింత అందాన్ని సంతరించుకున్న మమకారపు పూదోటలు.

గుండెలో ఎగసిపడే ఆనందపు కెరటాల్ని ఎంతగా నొక్కిపెడుతున్నా ఆ ప్రయత్నంలో ఓడిపోయిన ఓటమిలో ఆనంద్కు.

ఎంతసేపు మాట్లాడుకున్నారో తెలియదు. చివరికి అనితే "సారీ చాలాసేపు మాట్లాడాను, నువ్వు బిజీగా ఉన్నావేమో కూడా కనుక్కోలేదు."

"పర్లేదు ఇంట్లోనే ఉన్నాను. నీకు బాగా ఆలస్యం అయ్యింది. ప్రియ, రాజితో బాగా ఎంజాయ్ చెయ్యి మళ్ళీ మాట్లాడుకుందాం. గుడ్‌నైట్."

ఫోన్ చేతిలో పట్టుకుని అలానే కూర్చుండిపోయింది. ఎన్నో కబుర్లు. కాలేజి రోజులు, అప్పటి జోకులు దాదాపు పదిహేనేళ్ళ క్రితం విడిపోయామని, అందునా స్టీవ్ బ్రేకప్ చెప్పాడని ఏమీ గుర్తురాలేదు ఇద్దరికి. నిన్న మొన్న మాట్లాడుకున్న స్నేహితులుతో మాట్లాడినంత ఫ్రీగా మాట్లాడుకున్నారు. ఎంత విచిత్రం.

నెమ్మదిగా లోపలికి నడిచి తలుపు లాక్ చేసింది అనిత.

సోఫాలో కూర్చుని పుస్తకం చదువుతున్న ప్రియ అనితను చూసి లేచి వచ్చింది.

ప్రశ్నార్థకంగా అనిత వైపు చూస్తూ కనుబొమ్మలు పైకి లేపింది ప్రియ.

దగ్గరకు వచ్చి ప్రియను గట్టిగా హత్తుకుని బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకుంది అనిత 'థాంక్స్' అని చెప్పి తన రూం వైపు వెళ్ళింది.

"ఓయ్ ఇవాల్టికి వదిలేస్తున్నా రేపు అన్ని డీటైల్సు చెప్పాలి, లేకపోతే క్షమించను" వెనకాల నుండి ప్రియ నవ్వు విని 'గుడ్‌నైట్' అని చెప్పింది అనిత నవ్వుతూ.

మెసేజ్ వచ్చిన శబ్దం విని ఫోన్ చూస్తున్న అనిత వైపు చూసి "ఇక లాభం లేదమ్మాయి. ఇది నా వెకేషన్, స్టీవ్ లాగేసుకుంటున్నాడు ఉండు పోట్లాడుతా" తెచ్చి పెట్టుకున్న కోపంతో కసిరింది ప్రియ.

ఆ మాటలు విననట్లుగా మెసేజ్‌కి సమాధానం ఇచ్చింది అనిత.

"వీడియో కాన్ఫరెన్సుకు డీటైల్స్ పంపుతాడంట. రేపు ప్రొద్దున్నే మనం బయలుదేరుతున్నాం కదా అందుకే ఇవాళ్ళ రాత్రి ఎనిమిదికి కాన్ఫరెన్సు అంటున్నాడు. ఆనంద్‌కు కూడా పంపిస్తాను అన్నాడు"

"సర్లే కానీ ఏంటి తెగ మెసేజ్‌లు చేసుకుంటున్నారు" కుతూహలంగా అడిగింది ప్రియ.

"ఏం లేదు కాజువల్, ఉద్యోగం, వెన్నెల, తన కంపెనీ గురించి అంతే. ప్రియ, రాజి నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. నేను చాలా డిప్రెషన్‌లో ఉన్న ఈ టైంలో మళ్ళీ నా స్నేహితులు అందరూ నా జీవితంలోకి వచ్చారు. నా మీద నాకే నమ్మకం కలిగేట్లు చేశారు. ఒక రకమైన మానసిక బలం వచ్చింది. ఇదే నేను ఇండియాలో ఉండి ఉంటే చుట్టాలూ, తెలిసిన వాళ్ళు - అందరూ తాటాకులు కట్టేవారు. మొగుడిని వదిలేసింది. అదీ ఇదీ అంటూ.. కానీ నన్ను మీరు ఎవ్వరూ తప్పు పట్టలేదు. మీ అందరూ కేవలం నా సంతోషం కోరుకున్నారు. ఇంత మంచి ఫ్రెండ్స్ ఉన్న అదృష్టవంతురాలిని."

రాజి, ప్రియను ఆప్యాయంగా హత్తుకుంది అనిత.

రాజి

"రేపు శ్వేత వస్తుంది పదకొండు గంటల ఫ్లైట్‌కు. మీకు చెప్పమంది. ఎయిర్‌పోర్టుకు రమ్మంది."

సాయంత్రం వేణు ఇంటికి రాగానే చెప్పింది రాజి.

"నాకు చెప్పలేదేంటి?" వేణు భృకుటి ముడిపడింది.

కాసేపు మౌనంగా ఉండి "తన ఫ్రెండ్‌తో వస్తున్నానని చెప్పమంది"

"ఫ్రెండ్ అంటే..? ఓ.. అతనా?" వేణులో పెల్లుబికే చిరాకును గమనించి ఏమీ మాట్లాడలేదు రాజి.

"భోజనానికి రండి" టేబుల్ మీద ప్లేట్లు పెడుతూ పిలిచింది రాజి.

ఇద్దరూ యధావిధిగా మౌనంగా భోజనం చేశారు. భోజనం అయిన తర్వాత అన్నాడు వేణు.

"ఈ మధ్య నువ్వు చాలా మారిపోయావు. ఇదివరకు లాగా లేవు. అన్నీ నాకు వ్యతిరేకంగా చేస్తున్నావు."

ఏమీ రెట్టించదలచుకోలేదు రాజి. గత ఆరేడు నెలలుగా ఇంట్లో వస్తున్న చిన్న చిన్న మార్పులను భరించలేక పోతున్నాడు వేణు.

పెళ్ళి అయినప్పటినుండి అన్నీ వేణూ ఇష్టప్రకారమే జరిగేవి. రాజి ఎక్కడికి వెళ్ళాలి, కేటరింగ్ ఆర్డర్లు, రాజి బట్టల దగ్గర్నుండి. మొట్టమొదటి సారి ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి వారం రోజులు మాయమయ్యింది. అది కూడా ఫ్రెండ్స్ అడిగారు. వాళ్ళ ఎదురుగా ఏమీ అనలేక ఒప్పుకున్నాడు.

రాజీ ఏనాడూ తన ఆరోగ్యం పట్ల శ్రద్ధ చూపలేదు. పని...పని.. పని అంతే. దాదాపు ఐదు నెలల క్రితం ప్రియ అనితలను కలిసిన రెండు నెలల తరవాత ఓ రోజు రాజి కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది.

అదృష్టవశాత్తు ఇంట్లో సాత్విక్ ఉన్నాడు. వెంటనే అంబులెన్స్‌లో హాస్పటల్‌కు తీసుకు వెళ్ళాడు. మైల్డ్ హార్ట్ ఎటాక్, విపరీతమైన షుగర్ లెవల్స్. షుగర్ లెవల్స్ కనుక ఇంకొన్నాళ్ళు అలానే ఉంటే కోమాలోకి వెళ్ళిపోయేది అన్నారు డాక్టర్లు.

ఒక నెలరోజులు డాక్టర్లు ఇచ్చిన మందులు వేసుకుంటూ, ఆహార జాగ్రత్తలు తీసుకుని తర్వాత మళ్ళి చెకప్‌కు రావాలని. నెమ్మదిగా తన జీవన విధానంను ఎలా మార్చుకోవాలో న్యూట్రిషనిస్టులు, డాక్టర్లు చెప్పారు.

విషయం తెలిసి అనిత వెంటనే వచ్చి, రాజితోనే ఉన్నది. హాస్పిటల్ నుండి మూడు రోజుల తరువాత పంపిస్తూంటే, వేణుతో మాట్లాడి తన దగ్గర ఓ వారం ఉంచుకుంది.

ప్రియ అప్పుడు ఆఫీసు పనిమీద యూరప్‌లో ఉంది. రెగ్యులర్‌గా ఫోనులు చేస్తూ ధైర్యం చెప్పింది. రాజి చాలా బెంబేలు పడింది. ఏమంత వయస్సయిపోయిందని ఈ జబ్బులు అనుకుంటూ.

"ఎప్పుడూ నేను శారీరక శ్రమకు భయపడలేదు. బద్దకించలేదు. నాకు ఈ హార్టు ప్రోబ్లం ఏంటి? షుగర్ ఏంటి? ఏంటో చాలా బెంగగా ఉంది."

"ఛ! ఏమీ బెంగ పడకు. ఇలా బైటపడటం మంచిదయ్యింది కదా మరీ ముదరకముందే. ఈ రోజుల్లో షుగర్ లేనివాళ్ళు ఎంతమంది ఉన్నారు. ఇక నుండి వేళకు తినటం, మానసిక ఒత్తిడి తగ్గించుకో, ఇలాంటి వాటి మీద శ్రద్ధపెట్టు." సుశీల, అనిత, ప్రియ ఇంతమంది ఆశాజనకంగా తనను ప్రోత్సహించటంతో రాజి తొందరగానే మానసిక ధైర్యాన్ని తెచ్చుకుంది. దానికి తోడు శ్వేతకూడా వయస్సు తెచ్చిన మెచ్యూరిటీతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడటం మొదలు పెట్టింది. సాత్విక్, శ్వేత మూలంగా ఇంట్లో కొంచెం మనఃశ్శాంతిగా ఉండగలిగింది రాజి.

ఏ మార్పూ పెద్దగా లేనిది వేణూలోనే. రాజి కొంచెం కోలుకునేదాకా సుశీల, అనిత కూరలు పంపారు. ఓ రెండు వారాలు అయ్యాక రాజీనే వండటం మొదలు పెట్టింది. ఎందుకంటే వేణుకు ప్రతిరోజూ వంట ఫ్రెష్‌గా ఉండాలి. ఫ్రిజ్‌లో పెట్టి వేడీ చేస్తే తినడు.

జీవితంలో జరిగే సంఘటనల ప్రభావం ప్రతి వ్యక్తి మీద వేరే వేరేగా ప్రభావం చూపుతుంది. కాస్త అనారోగ్యానికే కృంగిపోతారు కొందరు. కొందరికి జీవితం విలువ అర్థం అయ్యి నిండుగా తృప్తిగా జీవించాలనుకుంటారు. అటువంటి మార్పే రాజీలోను వచ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments